

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נז.

עין משפט
גר מצוה

ל"ח א מ"י פ"ו מהל'
אסור ביאה ה' ו'
קמ"ג לאון ח' טו"ע
ח"ע פ"ו ד' י"ג כ"ג
ל"ח א מ"י פ"ו מהל'
ו' סמ"ג לאון קנ"ג
טו"ע פ"ו סמ"ג ו' סמ"ג
פ"ג:
ב ג מ"י פ"ו מהל'
מנומנ' הלכ"ס יג'

תוס' חד מקמאי

באנו למחלוקת ר"מ ור"ש
ור"א לר"מ דאמר משמרת
לביאה פסולה לא אכלה
הא נמי לא אכלה לר"א
ור"ש אכלה. ממאי דלמא
בשפתותיו ויבדו. ר"ב
שפתות אלא היכא דיש לו
להאכיל במקום אחד אבל
פצעי רבא דאינין לו להאכיל
במקום אחד לא. אביי אמר
הואיל ומאכיל בלא ידיעה.
פירוש אליבא דר"א ור"ש
אבל אליבא דר"מ אינו
משמרת לביאה פסולה.
רבא אמר הואיל ומאכיל
בשפתותיו ויבדו. רבא
לא אמר כאביי שגניי התם
שכבר אכלה פירוש אפילו
לר"מ אכלה משום טעמא
שכבר אכלה הכי איתא
בפ' הערל: ר"ב מנייה
רבי יוחנן מר' אושעיא
פצעי רבא כדן שנשא
בת גרים מהו שתאכל
בתוהמא ואסיקא אליבא
דבב"י י"ס דק"ל במוהב בין
בקדושתיה קאי בין לאי
בקדושתיה קאי אכלה.
דהא אמר ר' שנישא
גיורת בתו כשהו להכונה
דאי לאו בקדושתיה קאי
לא אכלה דהא אמר קהל
גרים לא אקרי קהל ור'
יוחנן דקא מיבעיא ליה
אליבא דרבא קמיבעיא
ליה דאמר אשה בת
גרים לא תנשא לכהונה
עד שתרא אמה מישראל
וקמיבעיא ליה כשרות
אחוספא בה ואכלה או
דלמא קדושה אחוספא
בה ולא אכלה רבא"
נמי ס"ל כר' יוסי בהא
דקהל גרים לא אקרי קהל
וקמיבעיא ליה כשאמר
מישראל כשרות לחודה
לכהונה ולא קדושה וכשם
שאם אין אמה מישראל
לא איקרי קהל כך כשאמר
מישראל לא אקרי קהל
אכלה או דלמא כשאמר
מישראל קדושה נמי
אחוספא דאקרי קהל ולא
אכלה. ואית דמפשי ליה
כשאין אמה מישראל והכי
קמיבעיא ליה כשאמר
מישראל כשרות אחוספא
בה לאקרוי קהל אבל
כשאין אמה מישראל לא
אקרי קהל ואכלה או
דלמא קדושה אחוספא
בה למשוויא לכהונה אבל
לאקרוי קהל א"ע"ש שאין
אמו מישראל איקרי קהל
ואסורה לפצעי רבא:

והא בעא רבי יוחנן מר' אושעיא ולא פשיט ליה. מדרבי אושעיא
לדרבי אושעיא פריך ומימה דלקמן מסקינן דרבי יוחנן צבי
אליבא דר' אליעזר צן יעקב אבל אליבא דר' אלעזר ור' שמעון אפשר
דמאכיל צנת גרים דר"ש מכשיר גיורת פתומה מצת ג' לכתן וללמא

סבר נמי דקהל גרים לא מיקרי קהל
ומינה צקונטרס פי' דכולה סוגיא
דהש"ס מסיק לה אבל ר' אושעיא לא
פשיט מנדי: **אב"י אמר ר' הווא"ר**
ומאבי"ה ב"א ידעה. מימה דצנא
ידעה גופה אמאי מאכיל לאצני
דמשמרת לביאה פסולה היא ועוממ
שכבר אכלה לית ליה לאצני דקאמר
צקונטרס ורבא נמי היכי קאמר שאני
התם שכבר אכלה ור' אליבא דרבי
ס' אליעזר קיימא הכא ור' אליעזר
אית ליה דבערל (לקמן עה). שכבר אכלה
לא אמרינן אהיה מתנית' גופה
ללא ידעה דקאמר מאן תנא משמרת
לביאה פסולה דאורייתא אכלה אמר
ר' אלעזר דמחלוקת שניה ור' אלעזר
ור' שמעון היא ורבי יוחנן אמר אפילו
מימא רבי מאיר שאני התם שכבר
אכלה יש לומר דטעמא שכבר אכלה
מהני ל"ע לענין זה שאוכלת לרבי
אלעזר ור' שמעון א"ע"ש שאין מאכיל
צקונטרס אמר ולא פליג ר"א לרבי יוחנן
אלא צנאי דקאמר ר' יוחנן דאכלת
אפי' לרבי מאיר מנייה שנייה אפילו
ללא חשיבא משמרת לביאה פסולה
כיון דמחילת אכילתה הוה נישואי
כשרות והוה כילוה הן קיימין ועומדין
עדיין שתאכל מכתן ומימתי אצני
אפצעי דכא שקידש דחשיב יש לו
להאכיל צקונטרס אמר כיון שמאכיל
צנא ידעה ורבא סבר דלא חשיב לו
לו להאכיל צקונטרס אמר כיון דאין
מאכיל התם על ידי מעשה של עכשו
אלא ע"י שכבר אכלה: **אתא נבא**
רבה אחרינא ובעא מיניה מילתא
אחריתא. כאן משמע דיהי ר"ל
גדול כשצ"ל לפני רבי יוחנן כונו
שפירש ר"ת צ"מ (דף פד. עו)
א' שהיה לומר מורה לפני ר' אושעיא
רבו של רבי יוחנן. ויע"ע חו"ס עירובין
ס"ה ד"ה ר"ל: **וא"י** א"ו בקדושתיה
קאי א"א אכלה דהא אמר קהל גרים
איקרי קהל. מימה דהוה ליה למימר
צין בקדושתיה קאי צין לא קאי ולא
אכלה מהני מרי טעמי דנת גר זכר
כנת חלל זכר ועוד דקהל גרים איקרי
קהל דהא אפילו לא בקדושתיה קאי
לא אכלה נמי מטעם דנת גר זכר
כנת חלל זכר דהרי היא כחללה וחללה
אינה אוכלת בתרומה כדמוכח צפרק
בתרא דקדושין (דף ע"ג.) ואי הוה
טעמא דר' יהודה צנת גר זכר משום
דכתיב מורע ישראל כדמוכח התם
הוה מני למימר דלא הוה מנא כחללה
אלא דוקא לינשא לכהונה אבל התם
משמע דעיקר טעמא דרבי יהודה
מק"ו ומה חלל צנא מנייה כשרה
כו' ולפי זה אית לן לשיייה כחללה

הא נמי אכלה. דקנין כספו היא ואוכלת דכר מורה ועד דנעיל לה
דשויה חללה אכלה: הכא אין לו להאכיל צקונטרס. שאין לך
אשה שמתרת לו: צנת גרים. דקסבר קהל גרים לא אקרי קהל
ואינן בכלל לא יצא פצעי דכא וטעמא דצנא דמאכילה בתרומה: והא

צני מיניה ר' יוחנן מרבי אושעיא.
לקמן צמעתין ולא פשיט ליה אי
מאכילה בתרומה או לא: **איסור.**
לשני קושין אמת: **הואיל ומאכילה**
(ב) צנא ידעה. היה נשוי כהן אשה
ואוכלת בתרומה ונעשה פצעי דכא
וצא עליה לא תאכל בתרומה דשויה
חללה דנעולה לפסול לה ואם לא
ידעה משנעשה פצעי דכא הרי זו
אוכלת משנה היא צ' הערל (לקמן ע"ג.)
אלמא מנייה פצעי דכא כהן מאכיל
צקונטרס אמר הלך בקדושי עזירה
נמי מאכיל כל זמן שלא עשה חללה:
שכבר אכלה. כשהוא צנאי: **דלית**
ליה פפרי. שאין (ב) יודע דפרשה:
למאן אי לר' יהודה כו'. הש"ס הוא
דקא צני לה ומפרש דאזיל עד ספא
ופשטה אבל ר' אושעיא לא פשיט צה
מידי דאמרן לעיל הא צנא מיניה
כו': ואית דמפשי דלית ליה פפרי.
אינה לריה לפרש דלמאן קצעי לה
אי לר' יהודה כו'. ושנוש הוא מפני
שני דברים חדל דאמרן לעיל ולא
פשי ליה ואם כן דרבי אושעיא קאמר
לה לכולה מילתא הא פשטה צמקנא
ועוד דקנסיז ואזיל לפרושי דלא לריה
ליה למיבעיא לן וקא נסיז צמקנא תא
שמע אלמא לריה רבא: צין
בקדושתיה קאי כו'. לקמן צפרק
הערל (דף ע"ג.) מיבעיא לן כהן פצעי
דכא דנת צניו צמקנא בקדושתיה קאי
ואסור כו' והכא צין בקדושתיה קאי
כהן הנעשה פצעי דכא צין בקדושת
כהן קאי ואסור צנא האסורות לכהונה
צין לאו בקדושתיה קאי ואי מוחר
מלישא אשה פגומה לא אכלה: אי
בקדושתיה קאי לא אכלה דהא אמר
מר צנת גר זכר כנת חלל זכר. ונת
חלל פסולה לכהונה צפרק עשרה
יוחסין (ב) וצין דבקדושתיה קאי לא
אכלה דאמרן הרי זו פסולה לו
ועשה חללה צניחמו: ואי לאו
בקדושתיה קאי. ואינה אסורה לו
משום קדושת כהן אפי' הרי לא אכלה
שאסורה לו משום פצעי דכא דהאמרת
קהל גרים איקרי קהל. פלוגתא דר'
יהודה ור' יוסי צפרק עשרה יוחסין (ב):
אליבא דהאי פנא. קמיבעיא ליה לר'
יוחנן וכוון דלמא מישראל: כשרות
איסוספא צה. וראויה לכהונה ולא
קדושה לאקרוי קהל ומותרת לפצעי
דכא ואוכלת ממנה נפשך דאי נמי
בקדושתיה קאי הרי זו מותרת לו
ומשום פצעי דכא לא מיתסר צה דהא
לא איקרי קהל: או דלמא קדושה נמי
איסוספא צה. וקהל איקרי ואסורה
לפצעי דכא ולא אכלה א': לינשא אחרינא
מפי הדורה צנת גר וגיורת קמיבעיא

(א) ומלמן והאדם ידע וגי'
כדאשתי ד טע"ס י"ט אשר
לא ידע א"ע פ"ו ט"ז כ"ד
ואם לא ידעה (ב) ודק"ל
ע"ג. (א) וד"ש. (ב) דש"ל
(ג) קדושין ע"ג. (ד) ע"ג.
(ה) כשרים פ"א מ"ח.
(ו) קדושין ע"ג. (ז) וס"ג.
(ח) וצ"ל לינשא אחרינא
(ט) וצ"ל לינשא אחרינא
(י) וצ"ל לינשא אחרינא
(יא) וצ"ל לינשא אחרינא
יוחנן יעב"ז.

תורה אור השלם

ו. ובהן בי יקנה נפש
קצן כספו הוא יאכל בו
ולו ילדי ביתו הם יאכלו
בלחמו: ויקרא כ"ב י"א

הגהות הב"ח

(א) הש"ס צ"ה האיל
ומלכות צ"ה. י"ב פי'
הלא צה עליה לאמר
נעשה פצעי דכא ע"כ
ד"ס הערל: (ב) צ"ל לית
וכי שאין אבי ידע:

תוספות ישנים

(א) ודוחק הוא דקרי
לקדושה קדושת קהל
ולכשרות הימך כהונה.
הלא לינשא דקדושה משמע
כשהיא דאמרן לעיל
אסור קדושה אלמא
לכ"נ ופי' לן אמר
דנת גר וגיורת קאי
מיבעיא ליה אליבא דר'
אליעזר כן יעקב ועבי
מאי כשרות אחוספא
ציה פירוש כהונה שאמה
מישראל לקהל קהל פירוש
אף כשרות כהונה דאי
הימך כהונה אכל נת גר
וגיורת דלית צה לה ולא
אלא כשרות כהונה ואלא
קדושה לכהונה אפי' לא
נקדשה קהל ומותרת לפצעי
דכא אם אמת הדבר דלאו
בקדושתיה קאי ולא מיתסר
עליו משום כהונה דאי
בקדושתיה קאי אסורה ליה
דאמרן דנת גר כנת
אף כשרות כהונה דאי
דקאמר דנת גר וגיורת
לא תנשא לכהונה או לית
קדושה אחוספא צה כהונה
דלמא מישראל יתר צנת
גר וגיורת דמותרת לכהונה
ויך דאין אמה מישראל נמי
דקדושה ליה צה לה לינשא
לכהן מ"ח כשרות אית צה
לכהונה צנא קהל ואסורה
כנעני דכא ולא אכלה צין
בקדושתיה קאי צין לאו
בקדושתיה קאי ורש"י פי'
דראשון סיקר:

מוסר רש"י

בת דזכר. ופסולה. כבת חלל
דבר. ופסולה לכהונה. אבל
נת גיורת מישראל פסלה
(דמושי' ע"ג.)

ליה. אליבא דרשב"י מתי כשרות אחוספא כהן דלמא מישראל
לאקרוי קהל אבל צנת גר וגיורת לאו קהל היא ואכלה שמתרת
לפצעי דכא והאי לאו בקדושה קאי דמיתסר עליה משום כהונה: או
דלמא קדושה איסוספא צה. לינשא לכהונה ויך דאין אמה מישראל
נהי דקדושה לית צה כשרות מיהא אית צה וצנלל קהל היא ואסורה
לפצעי דכא ולא אכלה ולשון ראשון נראה עיקר: **לרבי יוסי.**
לא אינטרך נפש יתירה כדאמר לעיל דממה נפשך אכלה:
י"ש

לגמרי: **דהא אמר אף גר שנשא גיורת בתו בשרה לכהונה.**
כתיב לרין לעוממ דלית ליה קהל גרים לא אקרי קהל ולא חש
לזכיר אלף נטר עד דקאמר אי לאו בקדושתיה קאי אכלה כו' דאי
לא קאי סגי לה צטעס דקהל גרים לא איקרי קהל לתורה:
הב"י גריסין דהנן רבי אליעזר בן יעקב אומר אשה בת גרים בוי.
דמשנה היא צמסכת ציבורים (פ"א משנה ה) ולא קשיא דלא
מייתי ממניין דפרק בתרא דקדושין (דף ע"ג.) דכך נמי משנה היא:
רב

